

ročník IV.

čtvrtek 1. února 2024

Milý čtenáři!

Celý víkend jsem pátral po osobnostech, které bydlely na pražské Ořechovce a jejich osudech. A celé úterý jsem se snažil vyznat se v účtenkách a bankovních výpisech a vyplnit formulář vyúčtování grantu. Dvě podoby hledání ztraceného času... 😊

Turnovské kulturní tipy:

5/2 v 19 hodin, Střelnice

Jdi za štěstím - Bohuš Matuš & Marian Vojtko

Vzpomínkový koncertní pořad „Jdi za štěstím“ v podání Bohuše Matuše a Mariana Vojtka nabízí ohlédnutí za největší osobností naší populární scény, Karlem Gottem.

Za doprovodu skvělé kapely Charlie Blažek Band uslyšíme největší hity této pěvecké legendy v podání těchto skvělých muzikálových osobností jako například „Lady karneval, Kávu si osladím, Stokrát chválím čas, Je jaká je, Když milenky pláčou“ aj. Nevšední zážitek umocní jistě nejedna historka obou protagonistů.

Marian Vojtko, držitel ceny Thálie, představitel titulních rolí muzikálů Fantom opery, Ples upírů, Dracula, Bídníci, Monte Cristo, Jekyll & Hyde nebo Baron Prášil. Účinkoval také v představeních Muž se železnou maskou, Kleopatra, Tři mušketýři, Aida nebo Krysař. Bohuš Matuš účinkoval v divadle Semafor, v Hudebním divadle Karlín a hostoval také ve Státní operě Praha (Boris Godunov). Vytvořil role v muzikálech Fantom opery, Ples upírů, Monte Cristo, Angelika, Dracula nebo Johanka z Arku.

8/2 18.00, kino Sféra

Křest knihy Zdeňka Mrkáčka Český ráj - moje velká láska

Autor je ornitolog, fotograf krajiny, přírody i folklóru, památek, spisovatel, režisér a kameraman dokumentárního filmu Jedinečný Český ráj a také dvojnásobný účastník slavného Vasova běhu. Velkou část svoje životní energie využívá na poznání a popularizaci Českého ráje, kterému dosud věnoval již 10 knih.

Ve své práci vždy hledá vlastní cestu a důsledně se drží zásady, že nemá smysl tvořit kopie něčeho, co již bylo. Také ve své nové publikaci představuje Český ráj v originálním a dosud nepublikovaném pojetí. Jeho hlavní myšlenkou je zdůraznit unikátní propojení krajiny, přírody a památek na území nevelkého rozsahu. V obrazové části jde o volnou procházku od Turnova a Maloskalska, Trosek a Podtroseckých údolí, Příhraz a Mnichova Hradiště přes Sobotku a Jičín a jejich okolí až po Lomnici nad Popelkou.

Zdaleka se však nejedná pouze o fotografickou knihu. Cíleně zvolené a zaměřené texty jsou věnovány nejenom přírodě, ale také kamenářství i archeologii s připomenutím života dávných obyvatel Českého ráje a lidovému umění včetně malovaného nábytku.

Součástí křtu bude promítání vybraných fotografií s živým komentářem. Zdeněk Mrkáček nám při něm objasní, že nejenom Troskami je Český ráj světovým fenoménem. Nenechte si ujít uvedení do života knihy, která dosud na Český ráj nevyšla.

Na místě si ji můžete pořídit při autogramiádě za sníženou cenu.

11/2 v 19.30, městské divadlo
Ženy, držte huby!

Autorská hra scénaristky Lucie Trmíkové vypráví životní příběh profesorky, archeoložky, kunsthistoričky a učitelky Růženy Vackové, která strávila v komunistickém kriminále mnoho dlouhých let. Originálně pojatý životní osud doplní živá hudba. Růžena Vacková kazila podle komunistických prokurátorů mládež, byla také velezrádkyní a agentkou Vatikánu, kterému měla pomáhat připravovat třetí světovou válku. Totalitní režim ji odsoudil na 22 let do vězení, ve kterém strávila nakonec téměř 16 roků. Odmítala žádat o udělení milosti. Pro spoluvězeňkyně byla po celou dobu majákem.

Z učitelky na univerzitě se stala učitelkou na záchodech ve vězení.

V inscenaci *Ženy, držte huby!* prožije divák s Růženou Vackovou nějaký čas v komunistickém kriminále padesátých a šedesátých let. Potká se s ní, s příběhy jejích spoluvězeňkyň i s mladým dozorcem. Inscenaci doplňují skladby J. S. Bacha provedené živě na cembalo a violoncello.

„Ve scénáři cituji z dopisů Růženy Vackové z vězení, inspiroji se příběhy z knihy *Byly jsme tam taky* autorky Dagmar Šimkové a také pracuji s úryvky Holanovy Noci s Hamletem. Prvním podnětem k vytvoření scénáře pro mě byl nekrolog teologa Josefa Zvěřiny, který byl přítelem a duchovním vůdcem Růženy Vackové a z jeho textu je cítit velká láska k ní. Mluví v něm mimo jiné o momentu její konverze,“ uvedla autorka scénáře a zároveň představitelka hlavní role Lucie Trmíková.

MALÁ SKÁLA – 10. února ve 20 hodin, kino Androvna

Sucho

Pozvánka na autorské promítání nového filmu Bohdana Slámy Sucho, které nám přiveze představit Bohdan osobně.

Dva sousedské klany a dva různé přístupy k životu. Co se stane, když do napjatých vztahů dvou dominantních otců zasáhne láska vlastních dětí? Zatímco Josef nutí svou rodinu ke svéráznému způsobu života na ostrůvku vegetace mezi monokulturními Viktorovými lány, Míra je zamilovaný do Josefovy dcery Žofky. Aby získal její sympatie, musí s otcem bojovat. Synova revolta staví Viktora do nové situace. I Josef zklamaný důsledky vlastních životních postojů má možnost leccos přehodnotit. Naději na uzdravení na poli mezilidských vztahů i vyprahlé krajiny přinese do života několika hrdinů až mezní událost.

lomnice n/p

Výsledky Tříkrálové sbírky v Lomnici

Každým rokem patří první týdny v lednu koledě Tří králů.

V Lomnici nad Popelkou a okolních obcích proběhlo požehnání do nového roku se zpěvem, úsměvem a dobrou náladou v sobotu a neděli 6. a 7. ledna 2024.

Mezi koledníky byli dobrovolníci a zaměstnanci z Oblastní charity Jičín, děti a rodiče z řad veřejnosti.

Smyslem každé sbírky je pomáhat dobrým lidem a věcem. Výtěžek z této akce půjde především na přímou pomoc do našeho regionu, pro lidi, kteří se ocitli v nouzi bez svého přičinění, také do služeb pro děti a mládež nebo na práci s ohroženými rodinami s dětmi.

V Lomnici nad Popelkou se v rámci Tříkrálové sbírky vybralo 39 032 Kč.

(Oblastní charita Jičín)

Druhý počín v rámci lomnického cyklu koncertů k Roku české hudby je za dveřmi. V neděli 11. února v 17 hodin rozezní zámecké zdi tóny českých autorů z dob dávných i dnešních.

Ochutnávku z díla Vejvanovského, Doubravského, Smetany a Dvořáka završí v první části programu Česká mše G dur Jiřího Štrunce. Druhá a hlavní část koncertu bude patřit světové premiéře skladby MISSA PASTORALIS našeho mladého skladatele Jana Kučery v nastudování Lomnického chrámového sboru. Sóla zazpívají Barbora Nováková, Šárka Trejbalová, Vít Zavřel, Kamil Brož a další. V orchestru se představí členové souboru Musica Cecilia a vzácní hosté – Tomáš Olšer (housele), Václav Novák a Radek Rejšek (trubka) a Veronika Brádlová (klarinet). Za klavír usedne Karla Ptáčková a za varhany autor premiérované skladby Jan Kučera. Diriguje Klára Ptáčková.

Rybník Matouš před podáním žádosti o podporu

O rybníku Matouš a jeho revitalizaci bylo napsáno mnohé. Jeho stav je však již delší dobu stejný a nelíbí se valné většině občanů včetně vedení našeho města.

Zrekapitulujme ale nejprve „novodobou“ historii. Město získalo rybník Matouš do svého majetku v roce 2015 koupí za 3,5 milionu korun od majitelky, která se o něj příliš nestarala. Rybník ohrožoval vedlejší nemovitosti, spory a problémy řešil vodoprávní úřad. Padlo i několik pokut. Koupě to v zásadě výhodná nebyla, v zastupitelstvu ale převládl názor, že tento stav nikdo jiný nenapraví.

Ihned začala projekční příprava rekonstrukce, která v únoru 2018 vyústila ve vydání stavebního povolení. V mezidobí byly také řešeny nejnnutnější zabezpečovací práce. Rybník byl po projednání vypuštěn a je udržován bez vody. Souběžně s projektováním byl hledán vhodný dotační titul pro spolufinancování opravy. Zpráv o nutnosti a podpoře zadržování vody v krajině je v médiích mnoho, skutečnost je ale lehce rozdílná a finanční podpora pro náš záměr (zanedbaný rybník poměrně velké rozlohy uprostřed města) nebyla. Přesto se nám podařilo připravit a podat žádost o dotaci z Operačního programu Životní prostředí EU. Ta byla v závěru roku 2019 přiznána. Částka podpory však byla velmi nízká – 2,5 milionu z tehdejších 16 milionů rozpočtovaných nákladů.

Část pro vlastní podíl města by byla velmi vysoká. Po dlouhých diskusích jsme nakonec dotaci odmítli a hledali podporu dál. V roce 2022 jsme navázali spolupráci s občanským sdružením Čmelák – společností přátel přírody z Liberce, která se zabývá ochranou přírody.

A současnost? Během ledna bude, podle dostupných informací, vypsána výzva evropského Integrovaného regionálního programu na revitalizaci veřejných prostranství. K ní teď směřujeme veškeré naše kroky. Ke stavebně povolené

vodohospodářské části projektu nyní, mimo jiné, dopracováváme s Ateliérem krajinářské architektury TILMUN z Lánova architektonickou část řešeného okolí rybníka i prostoru pod hrází.

K dříve navržené cestě okolo celého rybníka přibyla mola nad hladinou, přístupy do vody a pod hrází například veřejné ohniště, altánek nebo dětské hřiště. Zpřístupněn by také měl být v menší části tok Popelky.

Pracovní verze studie byla za účasti několika desítek občanů 14. listopadu prezentována a veřejně projednána v kině.

Veškeré materiály je také možné zhlédnout na webu města v sekci Město a občan – Strategické dokumenty.

Nejbližšími kroky bude podání žádosti o dotaci a v případě jejího přiznání pak příprava a zahájení realizace. Kdy to bude, je otázkou...

/ Zdeněk Rajm místostarosta města, *Lomnické rozhledy*

semily

V Libereckém kraji se od 5. února 2024 mimořádně upraví jízdní řády na železnici. Z Liberce vyjedou do Semil, Frýdlantu, Hrádku nad Nisou a České Lípy další noční vlaky.

Doposud na trasách z Liberce jezdí vlaky s odjezdy okolo 0:35 z Liberce ve směrech Tanvald (Desná), Frýdlant, Hrádek nad Nisou, Semily a Česká Lípa, ale to pouze ve dnech, po kterých následuje volný den, tj. zejména v noci z pátku na sobotu a ze soboty na neděli.

Od 5. února budou noční spoje v provozu každý den. Dosavadní spojení s odjezdy okolo 0:35 z Liberce zůstává zachováno. V ostatní dny pojedou nové spoje o hodinu dříve, půl hodiny před půlnocí z Liberce, tedy zpravidla od neděle do čtvrtka.

Spolu se zavedením nočních vlaků vyjedou ze Semil a České Lípy nové spoje brzy ráno i opačným směrem.

Nový vlak ze Semil, Železného Brodu a Turnova do Liberce vyplňuje dosavadní časovou mezeru veřejné dopravy v ranní špičce a do Liberce bude mít příjezd v atraktivním čase 6:25.

7. února od 19 hodin v Golfu

JAR - Michal Černý

Kruger park a potápění se žraloky. Kruger park je nejstarším africkým parkem a jeho velikost je pro běžného evropana skoro nepředstavitelná. V tomto parku se můžete pohybovat bez průvodce, což dává obrovskou svobodu při pozorování zvěře. Parketou pana Černého je hlavně fotografování pod vodou, tak v JAR nemohl vynechat ani potápění se žraloky a lachtany. Z potápění s těmito nádhernými tvory je spousta zajímavých na napínavých historek...

V Semilech začne na jaře dlouho připravovaná rekonstrukce atletického stadionu. Na projekt za 60 milionů korun si město bude muset část peněz půjčit, dotaci z Národní sportovní agentury (NSA) nezískalo.

O dotaci z NSA žádalo město už podruhé, ale neúspěšně. O pomoc s financováním náročného projektu proto radnice požádala Liberecký kraj. Podobných projektů je víc, kraj proto chystá na investice do sportovišť nový dotační program.

Do atletického stadionu se neinvestovalo 60 let, obnovu nutně potřebuje, protože areál neslouží jen místním sportovním oddílům, ale využívají ho k přípravě také třeba budoucí hasiči z místní střední školy. Jeho stav je ale nevyhovující.

Projektanti původně odhadovali, že rekonstrukce sportoviště přijde na 86 milionů korun, v soutěži se jí však podařilo snížit o 30 procent.

„Je to tak výrazná ušetřená částka, že jsme se rozhodli, že do toho půjdeme i s financováním bez dotací,“ uvedla starostka Lena Mlejnková.

Semily budou mít šanci získat na rekonstrukci stadionu dotaci z nového dotačního programu Libereckého kraje, který plánuje dát do rozvoje sportovní infrastruktury 45 milionů korun z vyšších daňových příjmů z loňského roku.

„Krajské zastupitelstvo o něm bude jednat v únoru tak, abychom stihli ještě v tomto pololetí finanční prostředky rozdělit,“ řekl na dotaz náměstek hejtmána pro školství Jiří Čerovský. Žadatelé budou moci získat od pěti do 12 milionů korun, maximálně 20 procent potřebných peněz.

I dvanáctimilionová dotace by byla podle Mlejnkové pro Semily velkou pomocí. Projekt počítá s rekonstrukcí atletického oválu včetně kruhových výsečí a s částečným zredukováním fotbalového hřiště. K zemi půjde tribuna podél oválu s výjimkou zastřešené tribuny na východní straně stadionu, která dostane novou střechu. V areálu přibude hasičská tréninková věž, projekt počítá s novými zpevněnými plochami, dobudováním schodišť, opěrných zdí a tribunových stupňů v areálu. (Genus, foto *Semilské noviny*)

VYSOKÉ n/J –

Během výstavby sboru Církve československé husitské ve Vysokém projevil v roce 1925 Dr. Karel Farský osobní přání. Toužil oproti původnímu plánu navýšit sborovou věž o několik metrů, aby byla zdaleka viditelnou dominantou města. Jeho přání bylo vyhověno. Vysoký sbor se tak vzhledem odlišil od svých projektových architektonických sourozenců ve Voticích a v Lužné u Rakovníka a stal se neodmyslitelnou součástí siluety města. Nakonec však ani ne tolik kvůli samotné výšce, ale především výzdobě v podobě plastiky církevního znaku kalicha s křížem, který střechu věže ozdobil. Význam tohoto symbolu je nasnadě. Kříž odkazuje na obecnou křesťanskou tradici a obecnou církev Kristovu, jejíž je Církev československá husitská součástí. Kalich pak odkazuje na tradici především české reformace, kterou vnímá jako svoji specifickou inspiraci a pramen formace

své spirituality a služby.

Osudy tohoto krásného symbolu na naší věži ve Vysokém jsou však lemovány starostmi, a to především technického rázu. Každých cca 30 let buďto skončila jeho životnost, nebo došlo k poškození, které si vyžádalo kompletní výměnu. Současná nová podoba (téměř přesně odpovídající té předchozí), která byla na věž instalována na samém konci letošního října, je tak již čtvrtou v pořadí. Doufáme, že díky novějším technologiím výroby a použitím pevnějšího způsobu uchycení vydrží, a to i déle než její předchůdci. Cítíme potřebu vyjádřit na tomto místě svou vděčnost a poděkování všem, kdo tuto nelehkou operaci pomohli zrealizovat. Ohotně nás podpořilo město Vysoké, ústřední rada v Praze a královéhradecká diecéze. Formou příspěvků a sbírek se podíleli mnozí věřící a sympatizanti církve z našeho města a okolí.

/ Vladimír Hraba, *Větrník* (reprodukce)

repro: *Větrník*

jilemnicko

Rozhledna na Žalém

Patří neodmyslitelně k Jilemnicku a její cimbuří na předním Žalém dnes jen o málo přesahuje okolní les. Ale trvale zůstává v centru pozornosti nejenom turistů, ale také nás Jilemnických. Vždyť kdo z nás by si alespoň jednou za rok nevyběhl na památná místa a nepotěšil se nádhernými výhledy. Mám rád už lesní cestu od Zlaté vyhlídky. Rád se alespoň na chvíli posadím před rozhlednou a nějak intenzivněji tu vnímám krásu okamžiku. A těším se na zvláštní vůni dřevěného schodiště i na onen ojedinělý pocit v kruhu kamenného zábradlí, za nímž se otvírá obzor vznešený a velkolepý.

Stavba představuje jednu ze zajímavých kapitol života Jana hraběte Harracha a výmluvně ilustruje jeho snahy, jejichž výsledků užíváme dodnes.

Na exponovaném místě byl položen dne 11. května 1891 za osobní přítomnosti hraběte Harracha a zástupce RGV (Riesengebirgsverein) a vrchlabské sekce ÖRV Quida Pohla základní kámen železné vyhlídkové věže. Po dokončení bylo dílo předáno do péče tohoto spolku (ÖRV). Železná konstrukce, postavená bez povolení jilemnického okresního úřadu, však musela být jako nevyhovující a nebezpečná po necelém roce snesena.

Snaha o sblížení obou národností přiměla Jana, aby v sousedství rozhledny již předtím (1889) vybuodoval svým nákladem dřevěnou restauraci a svěřil ji do péče českému nájemci.

Vrch Žalý tvoří v západokrkonoském panoramatu nepřehlédnutelnou dominantu především díky své výrazné a charakteristické siluetě. Po vybudování turistické cesty na konci osmdesátých let 19. století se stal i častým cílem výletních cest. Tvoří ho v podstatě dva vrcholy – Přední Žalý s nadmořskou výškou 1 019 metrů a Zadní Žalý s nadmořskou výškou 1 036 metrů. Tvoří jakousi předsunutou stráž horského pásma a dokážeme jej i přes jeho nižší polohu před kulisou horských velikánů velmi dobře identifikovat. Navíc se jeho vrchol nachází v místech, kudy vedla v 19. století národnostní hranice mezi českým a německým etnikem. Hora, kterou si „za svoji“ přivlastňovali jak Němci, tak Češi, se v době rozmachu turistiky logicky stala vyhledávaným místem a cílem výletů a typickým příkladem zápasu o ovládnutí hory jedněmi nebo druhými.

Při všem potýkání si ale vždy udržela převážně český charakter. Pro mnoho obyvatel Jilemnicka představuje symbol domova. Ostatně i Jaroslav Havlíček tuto horu velmi miloval.

„Dvě okna do ulice, a třetí obrácené k horám, Žalý sedí nad střechami jako dobrá kvočna, v létě zelený a černý, v zimě bílý.“

Není divu, po dobu dětství se na ni díval ze svého rodného bytu v Dolení ulici. Podobně ji vnímal například Jan Buchar, Zdenko

Feyfar, Jan Weiss, Stanislav Zindulka a mnoho dalších.

Název Žalý mnoho lidí v duchu romantismu 19. století spojuje s „žalem“ nebo dávnými Slovany. Nejpravděpodobnější výklad názvu Žalý nám podává vynikající znalec české toponomastiky (nauky o místních a pomístních názvech) Antonín Profous. Název hory odvodil od slovesa „žnout“, tedy sekat trávu kosou nebo srpem. Žalý byl vzhledem ke své poloze nedaleko od lidského osídlení „jistě jedna z prvních krkonoských hor, na jejímž úbočí někdo žal trávu; Žalý pak byl žnutý, vyžínaný kopec“. (Antonín Profous, Jan Svoboda: Místní jména v Čechách. Jejich vznik, původ, význam a změny. Díl IV, S–Ž, 1957).

Německý název Heidelberg historie zvolna odsouvá z naší paměti.

Již mnohokrát jsme řekli, že Jan hrabě Harrach se stal velkým mecenášem a neoficiálním protektorem jilemnického odboru Klubu českých turistů.

Neúnavně přispíval na budování cest i dalších turistických vymožeností nebo jejich stavbu zcela financoval. Roku 1892 byl pro nepřehlédnutelné zásluhy jako první jmenován čestným členem Klubu českých turistů.

Bezprostředně po rozebrání kovové rozhledny přikročil hrabě ke stavbě nové, tentokrát kamenné věže, jež by po všech stránkách lépe vyhovovala turistickým potřebám. Tentokrát už měla sloužit jilemnickému odboru KČT. Hrabě ji nechal vybudovat vlastním nákladem.

Projekt vytvořil jilemnický architekt Josef Pošepný, jehož stavby dodnes nacházíme v Jilemnici a v širokém okolí. (Jednalo se o bratra světoznámého geologa Františka Pošepného.) Vynikal mimo jiné také rozsáhlou charitativní činností. Rozhledně vtiskl romantický ráz v podobě pseudogotické 18 metrů vysoké kamenné věže. Všimněte si, jak neomítnuté kamenné zdivo výborně zapadá do okolní krajiny a navíc dobře odolává zdejším extrémním klimatickým poměrům.

Jilemnický aristokrat zajistil také slavnostní otevření. Pro nepřízeň počasí muselo být odloženo z 5. na 7. září, což celé akci ubralo na lesku. Pro změnu termínu nemohl přijet ani hrabě Jan. Přesto se na Žalém sešla početná společnost složená z Čechů i Němců. Střídaly se proto projevy německé i české. Nechyběly četné přípitky a poté zahrála kapela z Jilemnice národní písně a kupodivu nedošlo k žádnému incidentu a vše se dělo v přátelském duchu, v té době už mezi oběma národnostmi vcelku vzácném.

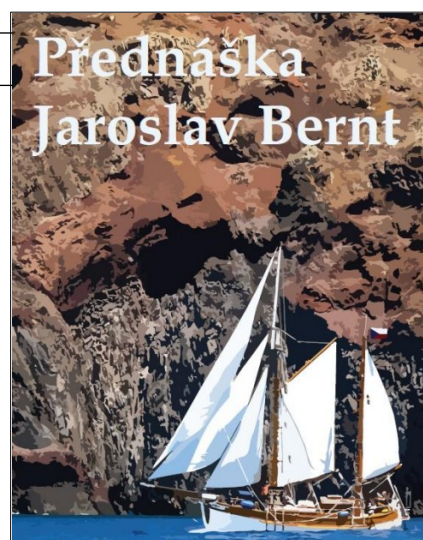
Přítomní odeslali slavnostní telegram císaři Františku Josefu I., jehož jméno nová rozhledna nesla a druhý telegram s díky za zřízení rozhledny putoval hraběti Janovi.

Jednalo se o první a dosud jedinou kamennou rozhlednu v Krkonoších. V letech 2011–2012 prošla za dohledu památkářů důkladnou rekonstrukcí. Dodnes proto v takřka nezměněné podobě skýtá tisícům turistů jedinečné pohledy na hory i do vnitrozemí a zůstává významnou krajinnou dominantou. Objekt navštěvují každoročně desetitisíce nadšených turistů a odnášejí si v duši i na fotografiích otisky jedněch z nekrásnějších pohledů na Krkonoše, Orlické a Jizerské hory i dech beroucí výhledy do vnitrozemí Čech. Rozhledna patří k historickému majetku města Jilemnice a město o svůj objekt pečuje s příkladnou péčí.

/ Jan Luštinec, *Zpravodaj města Jilemnice*; foto Barbora Horáčková

železnobrodsko

LOUŽNICE – 3- února od 18 hodin v sokolovně

JIČÍN – O turistické cíle na Zebíně a na Čerovce budou i nadále pečovat občané

Rada města schválila uzavření smluv na péči o turistické cíle. Jedna smlouva bude uzavřena s paní Marií Kopalovou, která se stará o rozhlednu Milohlídka na Čerovce, druhá smlouva bude s panem Davidem Kracíkem, jenž zabezpečí přístupnost kapličky na vrchu Zebín.

Kromě přístupnosti kaple na Zebíně pro veřejnost a dle potřeb organizátorů jednotlivých akcí bude mít pan Kracík právo poskytnout prostor k bohoslužebným nebo kulturním účelům dle vlastního uvážení, avšak je povinen to předem ohlásit Odboru kultury a cestovního ruchu. Dohledem nad kaplí se nerozumí přítomnost na místě v určitou stanovenou dobu, avšak smlouva stanovuje povinnost obhlídek minimálně dvakrát měsíčně a povinnost hlásit městu Jičínu jakoukoliv zjištěnou změnu a závadu. Pan Kracík také bude provádět běžný úklid kaple i prostranství před ní. Roční finanční odměna je stanovena na 8 tisíc Kč.

Paní Kopalová bude mít na starosti pravidelné otevírání Milohlídky pro veřejnost, a to v období leden až březen a říjen až prosinec od 10 do 15 hodin o sobotách a nedělích a od dubna do září od 10 do 18 hodin denně. Dohledem nad věží se nerozumí přítomnost na Milohlídce po celou otevírací dobu. Také tato smlouva zavazuje hlásit zjištěné změny a závady odboru kultury. Smluvní odměna je 17 tisíc Kč za rok.

Obě lokality jsou významným turistickým cílem. Třetím je tradičně Rumcajsova stezka, zvláště v oblasti Rumcajsovy jeskyně na Bradech. Dohled nad touto lokalitou bude nyní řešen jinak než v minulých letech, tentokrát město Jičín chystá spolupráci s obcí Brada-Rybníček. O konkrétní formě bude ještě rozhodnuto. (Jičínský zpravodaj)

JIČÍN, POPOVICE – Spolupráce s kronikářkami města Jičína a osady Popovice pokračuje

Rada města schválila smlouvy s kronikářkami pro rok 2024. Kronikářkou města Jičína tak zůstává paní Marie Faruzelové a kronikářkou Popovic paní Romana Vacková Matušovicová. Město Jičín velmi oceňuje jejich dlouhodobou práci, protože obě kroniky jsou jedinečným vhledem do naší společnosti a v budoucnu z nich bude zásadní historický pramen. Popovická kronika je navíc stále psána ručně. Rada města také oficiálně schválila zpracovanou kroniku města Jičína za rok 2022.

Obě kroniky jsou uloženy ve Státním okresním archivu Jičín. Elektronický otisk jičínské kroniky lze stáhnout ve formátu pdf na webových stránkách města Jičína www.mujičin.cz – Město Jičín – Kronika města Jičína. Viz: <https://www.mujičin.cz/kronika%2Dmesta%2Djicina/d-1295001/p1=91947>.

Smluvní odměna za vytvoření letopisu města Jičína za rok 2024 je 50 tisíc korun. Práce paní Faruzelové si město velmi váží. Řada i větších měst svého kronikáře nemá a nedaří se jim pozici obsadit. Zpracování kroniky vyžaduje vždy celý rok a probíhá zpětně, tudíž v současnosti začíná sepisování roku 2023 na základě sesbíraných podkladů. Odměna za vytvoření popovické kroniky za rok 2024 je 10 tisíc Kč. Na práci kronikářek dohlíží Letopisecká komise, která je poradním orgánem Rady města. (Jan Jireš)

ŽELEZNICE PŘED 100 LETY

Rokem 1923 se uzavírá prvních pět let trvání naší republiky. Připomeňme si některé sto let staré události, jak je zaznamenal kronikář Václav Kozák.

V květnu byla zkolaudována elektrická síť, dokončená v předcházejícím roce. Rozpočtovaný náklad byl překročen o 60 tisíc Kč. Důvodem bylo rozšíření sítě proti původnímu plánu. Nové osvětlení bylo instalováno i na železničním nádraží a bylo první toho druhu na dráze Jičín – Turnov. Až do spuštění veřejného elektrického osvětlení, svítilo ve městě 24 petrolejových lamp. Město přispělo částkou 2 tisíce Kč na telefonizaci. Tento technický vynález měl být v nejbližší době zaveden i v naší obci.

Na náměstí v čp. 234 byl zřízen majitelem Aloisem Škrdlíkem materialistický obchod, který dosud v Železnici chyběl. Materialistický obchod (dnes bychom řekli drogerie) fungoval ve stejném domě, ale už s novým majitelem Jaroslavem Jirglem, mnoho dalších let. V domě čp. 27 byl obchodníku Jaroslavu Kalouskovi povolen výcep vína. Ani ten už tam dnes nenajdeme. Dnem 1. května bylo nově upraveno poštovné. Dopis v místě stál 60 haléřů, mimo obvod 1,- Kč a pohlednice 50 haléřů.

V srpnu 1923 rozhodl výbor tělocvičné jednoty Sokol, aby byl v Železnici zřízen biograf. Téměř okamžitě bylo schváleno zakoupení promítacího přístroje a dalšího nejnужnějšího zařízení. Povolení k provozu biografu bylo uděleno s podmínkou, že měsíčně budou pořádána alespoň dvě poučná představení pro mládež, a to za režijní ceny. Dne 8. prosince se poprvé hrálo v sále hostince „U Štěpánů“ (dnes restaurace „U Jindry“). Do konce roku se uskutečnilo ještě pět filmových představení. U Štěpánů se promítalo celých devět let, než byl biograf přemístěn v roce 1932 do nově postavené sokolovny. A to už němý film nahradil film zvukový. Provoz kina definitivně skončil v Železnici téměř po sedmdesáti letech v dubnu 1992.

A trochu statistiky na závěr. V Železnici v roce 1923 zemřelo sedmnáct osob a narodilo se třicet dětí. V posledních letech je sice počet zemřelých a narozených vyrovnaný, ale o dvě třetiny menší.

/ Olga Jakubcová, Zpravodaj města Železnice

Busta hraběte Harracha zdobí Národní muzeum

Letošní Rok Harrachů začal na konci ledna v nejstarší, stále existující sklárně v Evropě, někdejší hraběcí harrachovské sklárně na Novém Světě v Harrachově, a v první polovině prosince se symbolicky uzavřel. V Národním muzeu v Praze byla po letech čekání slavnostně odhalena busta Jana Nepomuka Františka hraběte Harracha podle návrhu sochaře Bohumila Kafky z roku 1910.

Dvanáctý prosinec, kdy byla busta odhalena, je totiž úmrtním dnem hraběte Jana (†1909). V tento den se rozezněly na počest českého vlastence, mecenáše, hospodáře a milovníka Krkonoš Jana Nepomuka Františka hraběte z Harrachu zvony ve zvonici u pražského chrámu sv. Mikuláše na Malé Straně, a v kostelech v Jilemnici i ve Vrchlabí, ve Špindlerově Mlýně, v Dolním Dvoře, v Mladých Bukách, v Poniklé, v Rokytnici nad Jizerou, v Jablonci nad Jizerou, v Horní Branné, v Kuníně a ve zvonici zámku Hrádek u Nechanic. Samozřejmě nemohl být v tomto počínu vynechán ani kostel sv. Václava v Harrachově a jeho stále nové zvony vyrobené v nizozemském Astenu.

Vpodvečer se pak v Panteonu historické budovy Národního muzea konalo slavnostní odhalení busty Jana Nepomuka Františka Harracha, jejíž návrh připravil sochař Bohumil Kafka už krátce po skonu hraběte Jana, ovšem

k její realizaci došlo až nyní, po téměř 113 letech, péčí Společností Národního muzea a Národního muzea. Harrachova busta byla umístěna do poloviny ledna 2024 v Panteonu, následně přesunuta nad slavnostní interiérové schodiště historické budovy muzea mezi ostatní busty osobností, které se o Národní muzeum zasloužily.

Na slavnostní akci byli pozváni i zástupci města Harrachova, které od letoška také oficiálně užívá znak tohoto šlechtického rodu jako znak městské samosprávy.

„Bustu společně s ředitelem Národního muzea odhalil hrabě Beppo Harrach a jsem velmi rád, že propojení naší země s tímto významným šlechtickým rodem dostalo nové obzory. Za to vše patří i poděkování historikovi Janu Luštinovi, nejen za krásné chvíle strávené u příležitosti *Roku Harrachů*,“ řekl starosta Harrachova Tomáš Vašíček a dodal, že *Rok Harrachů* připravil jako součást dlouhodobého cyklu *Po stopách šlechtických rodů* Národní památkový ústav. V Krkonoších si ale hraběte Jana budeme připomínat i v roce 2024, kdy slavíme 120 let od vyhlášení první přírodní rezervace v našich nejvyšších horách, kterou vyhlásil právě Jan Nepomuk hrabě Harrach v roce 1904 na Strmé stráni v Labském dole.

/ Martin Soukup, *Harrachovský zpravodaj*

liberec

Severočeské muzeum v Liberci chystá pro letošní rok tři okruhy výstav. Jeden bude věnovaný Anifilmu, další Jizerským horám a třetí osobnostem jako byl architekt Karel Hubáček, který by se letos dožil 100 let. Muzeum se letos chce také začít prezentovat pod značkou MUZA. Podle ředitele muzea Jiřího Křížka si od toho slibují, že bude snáze identifikovatelné i pro potenciální návštěvníky ze vzdálenějších regionů.

„Značka Severočeské muzeum v Liberci, případně zkrácená verze Severočeské muzeum, je komunikačně opravdu složitá a lidi ze vzdálenějších regionů v rámci České republiky nebo příhraničí si to pletou s jinými institucemi. Tak proto jsme se rozhodli k tomuto kroku,“ řekl Křížek

Severočeské muzeum se 150letou historií mělo loni nadprůměrnou sezonu s 56.465 návštěvníky. Mezi stěžejní letošní výstavy bude patřit březnová, která bude upoutávkou na květnový mezinárodní festival animovaného filmu.

„Jmenuje se *Za hranice animace* a má představit historii a současnost loutkového českého filmu, což je opravdu fenomén i v zahraničí. A tím, že Anifilm má velkou návštěvnost ze zahraničí a tím, že připravíme organizačně a finančně náročnou výstavu, která bude na špičkové grafické úrovni, tak to je cesta, kterou chceme jít,“ uvedl ředitel Knížek.

Další dvě velké výstavy budou spojené s Jizerskými horami. Jedna bude vycházet ze známé publikace Miloslava Nevrlého *Kniha o Jizerských horách* a druhá se bude věnovat devadesátileté historii trampingu v těchto horách.

„Což je fenomén Jizerských hor, ale zatím historicky zpracován nebyl.“

Muzeum letos chystá i několik výstav věnovaných osobnostem minulosti i současnosti včetně architekta Hubáčka, autora hotelu a vysílače na Ještědu. Muzeum má od loňska ve správě Hubáčkův dům, který je vzdálený od jeho hlavní budovy zhruba půl kilometru. Muzeum plánuje, že dům zpřístupní veřejnosti a odkazovat na něj by měla i chystaná výstava. „Bude to trochu otvírák, v uvozovkách, k tomuto domu, kde plánujeme komentované prohlídky. Ten dům z kapacitních i technických důvodů nemůže být nějakou destinací masového turismu. To se vylučuje. Ale pomocí třeba virtuálních prohlídek, které doufám se nám podaří v únoru realizovat, protože 23. je to výročí 100 let od narození Karla Hubáčka, tak bychom alespoň takto zprostředkovaně veřejnosti umožnili nahlédnout do jeho soukromí,“ dodal Křížek.
(Genus)

Pro Oblastní galerii v Liberci bude letošní rok ve znamení desítky. Připomenout tím chce deset let od přestěhování z Liebiegova paláce do bývalých městských lázní. Podle ředitele páté největší galerie v zemi Filipa Suchomela chystají pro letošní rok desetidenní festival a budou mít i deset výstav, které uvedou ve třech takzvaných vlnách na jaře, v létě a v zimě.

Hlavní letošní akcí galerie bude desetidenní festival, který začne 13. června. „Cílem je přilákat do galerie návštěvníky, kteří tam doposud nebyli. Doufejme, že se to podaří. Takže vytváříme na deset dní deset speciálních programů,“ řekl ředitel galerie. Podle něj nabídnou prohlídky a výtvarné dílny s umělci, bude tam i deset děl od deseti významných sklářů a součástí festivalu bude také open air tančírna, při níž galerie připomene i osobnosti, které stály u zrodu jejích sbírek. „Což je nepochybně rodina Liebiegů, takže chceme tu tančírnu trochu směřovat do historického duchu přelomu 19. a 20. století a použijeme k tomu prostor před zadním traktem naší galerie,“ dodal Suchomel.

Mezi hlavní výstavní projekty letošního roku bude patřit výstava kineticko-fonetického umění rakouského tvůrce Josefa Baiera nazvaná Sound Shapes nebo výběr z posledních prací českého tvůrce Milana Housera.

Oblastní galerie v Liberci je co do velikosti sbírek pátou největší v zemi. Má zhruba 23.000 obrazů, grafik, kreseb, plastik a dalších předmětů. Padesát let sídlila v Liebiegově paláci, přestěhováním do zrekonstruovaných městských lázní získala před deseti lety dvakrát větší výstavní prostor, depozitář a také lepší zázemí pro zaměstnance a návštěvníky. (Genus)

liberecký kraj

V Libereckém kraji vzrostl za poslední týden o čtvrtinu počet nemocných s akutními respiračními infekcemi (ARI) a chřipkou. Na 100.000 lidí je 1837 případů, což značí nástup epidemie. Za takzvaný epidemický práh hygienici označují 1600 až 1800 nemocných na 100.000 obyvatel.

„Doporučujeme, aby lidé nosili ochranu dýchacích cest (ideálně respirátor), a to zejména při návštěvě zdravotnických zařízení, domovů pro seniory a dalších

zařízení sociálních služeb, ale i při cestování hromadnou dopravou. V některých zařízeních sociálních služeb či zdravotnických zařízeních může již docházet k omezení návštěv s ohledem ke zhoršení situace ve výskytu respiračních nákaz u klientů či pacientů těchto zařízení,“ uvedli hygienici v komentáři ke zveřejněným datům.

Z okresů v Libereckém kraji je nejvyšší nemocnost na Semilsku, kde je v přepočtu na 100.000 lidí 2153 nemocných. Na Liberecku je podle tohoto přepočtu 1913 případů, na Českolipsku 1686 a na Jablonecku 1602. Nejvyšší nemocnost je mezi dětmi do pěti let věku. V republikovém měřítku nemocnost stoupla o 23 procent na 1748 nemocných na 100.000 lidí. (Genus)

Od 5. do 29. února ve výstavní síni Krajského úřadu Libereckého kraje se uskuteční výstava obrazů autora Jiřího Skleničky Zderazského. Vernisáž začíná 5. února v 16 hodin.

JIŘÍ SKLENIČKA ZDERAZSKÝ

Místo kde se autor, jak potvrzuje jeho rodný list, v roce 1934 narodil, už dnes není zaznamenáno ani na mapách. Hospodářský dvůr a osada kolem, jménem Zderaz, kdysi jedno z nejbohatších míst na panství Smiřických je dnes v rozvalinách. Proto - Jiří Sklenička Zderazský.

V Praze vystudoval gymnázium a u Ondřeje Sekory se učil kreslit a malovat s tím, že po maturitě bude studovat výtvarné umění na Akademii. Osud však tomu chtěl, že místo umění barev studoval technologii jejich výroby na Vysoké škole chemické v Pardubicích, kde ukončil svá studia v roce 1957.

Po studiích byl dlouhá léta zaměstnán ve výrobě koberců ve Vratislavicích n/N, kde se až do 80tých let věnoval barvení a tisku koberců. Potom odešel nejprve do Francie a Alžírsku a pak, po dobu několika let pracoval v Maroku. Brzo po návratu domů se J. Sklenička Zderazský vrátil k původnímu snu věnovat se cele výtvarnému umění. Ve svých 65 letech se přihlásil ke studiu na Univerzitě třetího věku v Liberci, absolvoval tam kurz Dějiny umění a kurz Kresba a malba u Mgr. Chválové a současně absolvoval tři

semestry kurzů výtvarného umění včetně několika letních plenérů krajinářství při Národní galerii v Praze. Vedle toho navštěvoval několik let soukromé kurzy výtvarného umění u doc. Evy Kubínové. Kromě účasti na absolventských výstavách z kurzů NG uspořádal Sklenička Zderazský několik samostatných výstav v Galerii Ludvíka Kuby v Poděbradech, v Jablonci n.N., Löbau (SRN) a v Liberci.

Z Liberce do Prahy vlakem za 69 minut. Vyplývá to ze studie Správy železnic

Výsledky Studie proveditelnosti trati *Mladá Boleslav – Turnov – Liberec – státní hranice* představila Správa železnic. Zástupci Libereckého kraje, Liberce, dotčených měst a obcí i krajského koordinátora veřejné dopravy KORID LK se seznámili se závěry studie proveditelnosti a s plánem dalšího postupu přípravy modernizace tohoto železničního spojení.

„Jsem rád, že modernizace vlakového napojení našeho kraje na Prahu má již konkrétní podobu,“ uvedl Martin Půta, hejtman Libereckého kraje. „Jet z Liberce do hlavního města vlakem nedávalo cestujícím už nějaký ten rok žádný smysl, protože tím ztratili tři hodiny času. Vlaky na této trati nejsou vůbec konkurenceschopné. Dlouhodobě jsme proto volali po změně.“

Centrální komise Ministerstva dopravy koncem května minulého roku schválila Studii proveditelnosti trati *Mladá Boleslav – Turnov – Liberec – státní hranice* ve variantě s označením 200PF. Modernizovaná železnice bude z větší části dvoukolejná, kromě přestavby stávajících úseků dojde také k výstavbě nových přeložek, rychlost vlaků se zvýší až na 200 km/h. Díky tomu se zkrátí doba jízdy mezi centry Liberce a Prahy na 69 minut. Železnice tak bude moci na této trase konkurovat silniční dopravě. Podle schválené varianty se téměř v celé trase zruší stávající vedení trati mezi Turnovem a Libercem. Výjimkou bude úsek *Hodkovice nad Mohelkou – Rychnov u Jablonce nad Nisou*, který bude zachován pro nákladní obsluhu. Z Liberce na státní hranici s Polskem dojde k elektrizaci trati ve stávající stopě a rekonstrukci vybraných úseků. Kromě výše uvedeného spojení je součástí 200PF varianty i elektrizace tratí ve Frýdlantském výběžku.

„Podle toho, co jsme dnes viděli, je v úseku *Turnov–Liberec* po spojení stávající trati od Turnova s jednokolejnou novostavbou od Loukova navržena nová dvoukolejná trať, po které by mohly vlaky jezdit až 200kilometrovou rychlostí, včetně dvou tunelů a čtyř estakád. Stávající trať přes Sychrov a Jeřmanické sedlo se pravděpodobně zruší, kromě úseku Hodkovice nad Mohelkou – Rychnov u Jablonce nad Nisou, který bude sloužit pro potřeby nákladní dopravy,“ řekl Jan Sviták, statutární náměstek hejtmana pro dopravu.

„V úseku železniční tratě *Liberec – Černousy – státní hranice* se počítá s její elektrizací stejně jako v úsecích *Raspenava – Bílý Potok pod Smrkem* a *Frýdlant v Čechách – Nové Město pod Smrkem*.“

Správa železnic plánuje zahájit výstavbu nejdříve v roce 2030. Investiční náklady jsou v této chvíli vyčísleny na desítky miliard korun.

/ Filip Trdla

ČESKÁ LÍPA – Sudetská Němka z Kytlice shromažďovala v Bavorsku vzpomínky na domov. Nyní míří sbírka do českolipského muzea

Darování rozsáhlého souboru archivních materiálů Vlastivědnému muzeu a galerii v České Lípě schválila rada města Waldkraiburg, které leží v německém Bavorsku. Právě tam po válce zamířila řada německých vysídlenců z Českolipska a okolí. Dar představuje rozsáhlou kolekci materiálů, týkajících se historie regionů České Lípy, Dubé a Nového Boru.

Rozhodnutí o darování předcházela několikaměsíční komunikace mezi městským archivem ve Waldkraiburgu, českolipským muzeem a Státním okresním archivem v České Lípě, a především několikaleté angažmá archiváře Michala Rádla a historika Tomáše Cidliny.

„Jedná se o mimořádně cenný dar, který může pro badatele znamenat příležitost k doplnění bílých míst historie západní části Libereckého kraje. To, že se město Waldkraiburg rozhodlo darovat sbírku Vlastivědnému muzeu v České Lípě, je navíc znamením důvěry, že bude o sbírku dobře pečováno. Velmi si této důvěry vážím,“ uvedla Květa Vinklátová, náměstkyně hejtmana.

Waldkraiburg po válce kromě Němců, kteří do Bavorska přišli ze Slezska a Východního Pruska, osídlili také obyvatelé České Lípy a Novoborska, Dubska, Mimoňska či Českokamenicka. Rodačka z Kytlice Erika Rantsch v novém domově začala sbírat materiály připomínající její původní domovinu – fotografie, pohlednice, korespondenci, osobní doklady a písemnosti se vztahem k České Lípě a okolí.

Sbírka se v průběhu let rozšiřovala a postupně se dostala do péče městského archiváře Konrada Kerna. Ze soukromé sbírky se stala postupem času sbírka spolková; později přešla do majetku města.

Erika Rahnsch po roce 1989 do původního domova často jezdila a usilovala o narovnání vztahů mez Čechy a Němci. Milovala Kytlici a navazovala přátelství s lidmi, kteří v ní žijí dnes. Byla vždy nápomocná lokálním historikům, archivářům a nadšencům do historie. Zemřela před dvěma lety. Archiválie poputují do českolipského muzea na jaře. Po inventarizaci sbírku čeká digitalizace.

/ Jan Mikulička

mladá boleslav

Návštěvnost mladoboleslavského Škoda Muzea byla v minulém roce opět na vzestupu

Mladoboleslavské Škoda Muzeum hlásí dobré zprávy, v roce 2023 sem zavítalo 201 510 lidí. Jedná se o nejlepší výsledek od pandemického roku 2020, který potvrzuje zájem jak o historii automobilky Škoda, tak o doprovodný muzejní kulturní program.

„Škoda Auto má bohatou historii, ze které může Škoda Muzeum čerpat. Současně pracujeme i na krátkodobých výstavách, které návštěvníkům zajišťují stále nové zážitky. Osvědčilo se propojování historických prvků s moderním kontextem, například výstava o designu vozů Škoda nebo představení nové generace modelu Superb po boku předválečných vozů téhož jména,“ uvedla Andrea Frydlová, vedoucí Škoda Muzea.

Dosavadní vrchol si muzeum připsalo v roce 2019, kdy do jeho prostor zavítalo přes 274 tisíc návštěvníků. Pak přišel zlomový rok 2020, kdy návštěvnost utrpěla vlivem protipandemických restrikcí.

V posledních dvou letech se však Škoda Muzeum opět těší rostoucí oblibě, v loňském roce počet návštěvníků opět překonal hranici 200 tisíc lidí. Na výsledku se pozitivně projevil i návrat zahraničních turistů, kteří tvořili zhruba polovinu celkové návštěvnosti. Nejvíce bylo německých, dánských, chorvatských a francouzských návštěvníků.

Tým Škoda Muzea chystá i pro rok 2024 celou řadu tematických výstav a kulturních akcí. Nyní na návštěvníky čekají dva původní vozy Škoda 200 RS, které letos stává 50 let, a výstava na téma *Udržitelnost*, představující témata jako dekarbonizace, udržitelná výroba, elektromobilita nebo udržitelný vůz na příkladu historických i nejnovějších modelů automobilky Škoda Auto.

V průběhu roku se návštěvníci mohou těšit například na výstavu věnovanou 60 letům modelu Škoda 1000 MB nebo oslavu 30 let modelu Felicia.

Ke Škoda Muzeu patří i bohatý kulturní program, zahrnující odborné přednášky o historii, program pro děti i koncerty. Letos do sálu L&K Fórum zavítá například kultovní kapela Pražský výběr nebo písničkářka Radůza.

/ Šárka Charousková, SM Mladá Boleslav

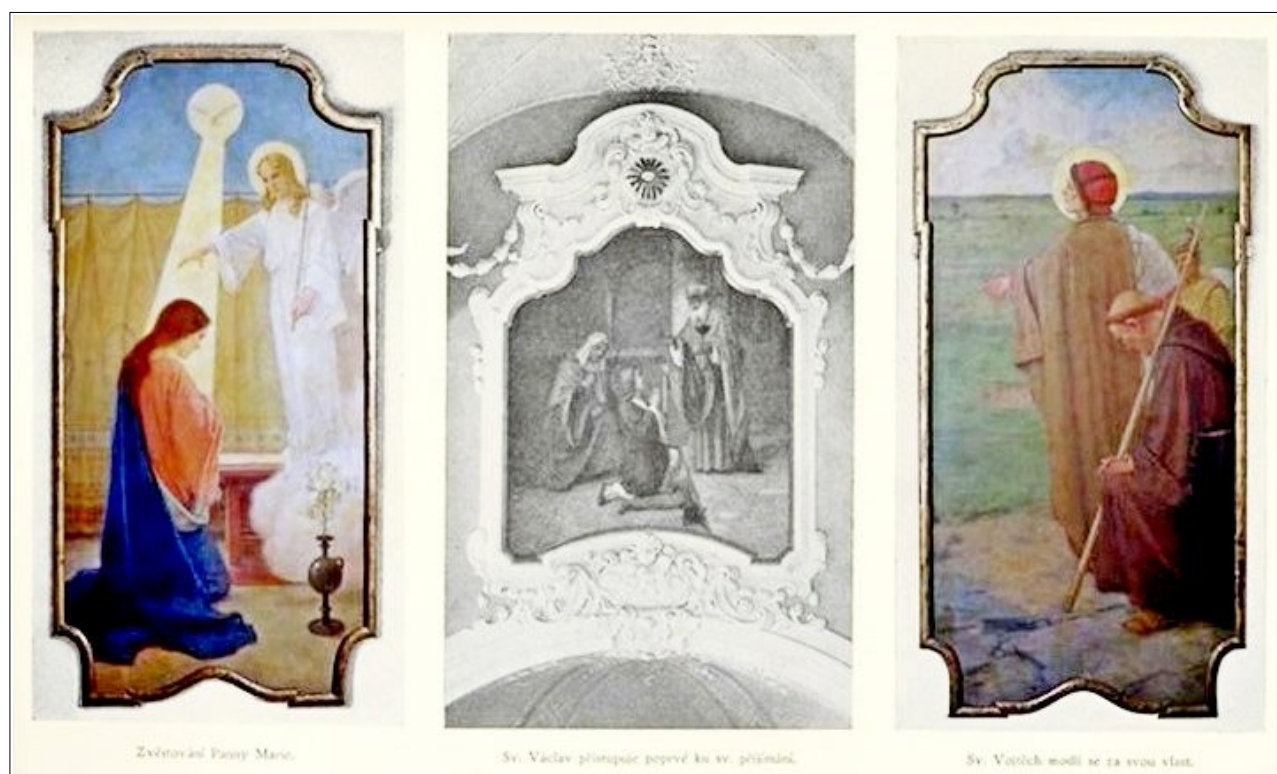
Našly se dva ze tří obrazů, po kterých pátrali boleslavští gymnazisté

Studenti a učitelé Gymnázia Dr. Josefa Pekaře v Mladé Boleslavi slaví úspěch v pátrání po obrazech, které před více než 100 lety zdobily někdejší školní kapli. Dvě z pohřešovaných děl se díky Biskupství litoměřickému našla na biskupském gymnáziu v Bohosudově na Teplicku. Po třetím obraze stále nejsou stopy. Škola zvažuje i jeho digitální rekonstrukci pomocí umělé inteligence.

Trojice více než 2 metry vysokých maleb zdobila kapli někdejší mladoboleslavské reálky od roku 1912, kdy je na objednávku učitele náboženství Václava Davidka zhotovil akademický malíř Viktor Foerster, bratr hudebního skladatele J.B. Foerstera a proslulý pražský mozaikář. Nově nalezené obrazy zachycují zvěstování Panny Marie a modlitbu svatého Vojtěcha po návratu do

vlasti. Motivem třetího, dosud nezvěstného díla je první svaté přijímání knížete Václava. Obrazy zmizely v souvislosti s rušením školní kaple po vzniku Československa.

Multimediální kampaň HledámeObrazy.cz spustili po vánočních svátcích studenti maturitního ročníku. Během několika dnů se výzva k pátrání po ztracených dílech rozšířila po Mladoboleslavsku a díky zájmu médií i za hranice regionu. Právě to se ukázalo jako stěžejní – obrazy se našly až na úpatí Krušných hor, více než 100 kilometrů od auly, pro kterou vznikly.

„Krátko poté, co se obrazy objevily v novinách, mi napsala vedoucí majetkové správy Biskupství litoměřického, že velmi podobné obrazy mají na svém gymnáziu v Bohosudově. Přiložené byly dva snímky z inventáře diecéze. A já jsem na ně zůstal jen nevěřičně zírat,“ vzpomíná učitel Michal Bělka. Na Gymnáziu Dr. Josefa Pekaře vede seminář multimediální tvorby, kde kampaň vznikla.

Spolu s ředitelem školy Petrem Dostálem a historikem Ladislavem Futterou si už obrazy prohlédli i osobně. A se zástupcem ředitelky bohosudovského gymnázia Jiřím Breuem se shodli, že není o čem pochybovat. „Jsou to ony. Spatřit poprvé svatého Vojtěcha a zvěstování Panny Marie v celé kráse a plných barvách byl silný zážitek. Biskupství i vedení bohosudovského gymnázia patří velké poděkování. Stejně tak i všem, kteří kampaň podpořili a dali o ní vědět dál,“ říká ředitel Petr Dostál.

Největší obraz z čela někdejší kaple, který zachycuje první svaté přijímání svatého Václava, zůstává nezvěstný. Zároveň vyvstala nová výzva: zmapovat cestu obrazů z Mladé Boleslavi až na Teplicko.

/ Bohumil Horáček, SM Mladá Boleslav

PRAHA – ŠPERK – FORMA – OBSAH

do 19. 5. 2024, Uměleckoprůmyslové muzeum v Praze

Otevírací doba: úterý 10 – 20 h, středa až neděle 10 – 18 h

Kurátorka: Petja Matějovič

Výstava propojuje historické i současné šperky ze sbírek Uměleckoprůmyslového musea v Praze. Tuto kolekci doplňují šperky autorů a soukromých sběratelů, aktuálně nošené nebo uchovávané jako památka.

Výbojná i konvenční díla libovolné datace svým setkáním upozorňují na různá sdělení, která mohou šperky nést.

V první části výstava přináší téma času – šperky s tvarem nekonečné smyčky, pohyblivá díla včetně mechanických hodinek i šperky z materiálů, které degradují časem, například led nebo mýdlo.

V druhé části se výstava soustředí na šperky, které zobrazují jednotlivé figury i výjevy s více aktéry, stejně tak izolované motivy nebo útržky scén. Často jde o motivy užívané napříč staletími, třeba Eróta/Amora a jeho šípu. Celý obraz vzniká až spojením šperku s lidským tělem.

Závěr výstavy patří dílům, která naznačují ideje šperkových instalací stálé expozice UPM *ART, LIFE*. Umění pro život.

Zvou diváka, aby pokračoval k expozičním okruhům Šperk a světlo (v sále E) a Šperk a tělo (v sále D).

Výstavu doprovází stejnojmenná kniha *Šperk – forma – obsah*. I ona v kapitolách *Šperk a čas*, *Šperk a světlo*, *Šperk a tělo* a *Šperk a figura* pojednává ideje jak výstavy, tak stálé expozice UPM. Muzejní web a sociální sítě obohacují výběr vystavených a publikovaných děl o práce studentů českých a slovenských vysokoškolských ateliérů zaměřených na šperk

Karel Hohl / sorry

... a právě vyšlo nové **SORRY** !

trosečník – kulturně-společenský e-zin * vydavatel a redaktor: M. Fefík Podobský
fefik.sorry@seznam.cz * nechcete-li e-zin dostávat, dejte vědět!
všechna čísla naleznete na internetu: knihovna.jicin.cz/regionalni-zpravodaj